

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/14/2020
Identifikačné číslo spisu: 7112229647
Dátum vydania rozhodnutia: 29.06.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Mária Trubanová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:7112229647.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne JUDr. Ingrid Kovalčukovej, správca konkurznej podstaty úpadcu: CK FENÍCIA s. r. o., s o sídlom v Košiciach, Mlynská 27, IČO: 36 698 598, sídlo kancelárie správcu v Košiciach - Staré mesto, Štúrova 22, zastúpenej Mgr. Jankou Krakovskou, advokátkou, s o sídlom v Košiciach, Tomášikova 35, proti žalovanému C. N., bývajúcemu v M., zastúpenému JUDr. Frederikou Birkovou, advokátkou, so sídlom v Košiciach, Strojárska 11/C, o zaplatenie 1.979,91 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 38C/119/2013, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 14. augusta 2019, sp. zn. 11Co/136/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej ako „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 06. marca 2018 č. k. 38C/119/2013-272 (druhým v poradí) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.979,91 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne z tejto sumy od 17. októbra 2012 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, ďalším výrokom priznal žalobkyni nárok na náhradu trov v rozsahu 100 %. Súd prvej inštancie na zistený skutkový stav aplikoval ustanovenia § 47 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii, § 135a ods. 1, 5 posledná veta Obchodného zákonníka zák. č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len „ObZ“), § 1 ods. 1 písm. b/, § 1 ods. 2 písm. b/, § 2 ods. 2, § 4 ods. 2, § 7 ods. 1, 5, 10, § 35 ods. 1 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách, ďalej § 369 ods. 1 ObZ (v znení účinnom od 15. januára 2009), ako aj § 517 ods. 1 prvá veta a ods. 2, § 563 Občianskeho zákonníka zák. č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“) a § 3 ods. 1 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 586/2008 Z. z. (zo dňa 26. novembra 2008), ktorým sa mení a dopĺňa Nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia OZ. Žalovaný v spoločnosti CK FENÍCIA s. r. o. v čase pred vyhlásením konkurzu pôsobil ako konateľ spoločnosti. Z predloženého výdavkového pokladničného dokladu pod č. 20/1 zo dňa 31. marca 2012, ale aj zo zhodných výpovedí účastníkov konania, mal súd prvej inštancie preukázané, že spoločnosť CK FENÍCIA s. r. o. vyplatila

žalovanému sumu 1.979,91 eur za účelom „cestovné 3/2012“. Všetky výdavky za cestovné z pokladne úpadcu boli zaúčtované len 5 dní pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu, a do účtovníctva úpadcu boli zjavne vložené dodatočne. Spornou otázkou bolo, či služobné zahraničné cesty vyúčtované v tomto cestovnom prípade boli aj skutočne zrealizované. V rámci predkladania dôkazov v konaní žalovaný predložil súdu písomné potvrdenia, že žalovaný mal byť v Prahe, ďalej potvrdenie o tom, že žalovaný bol na služobných cestách v Grécku. Z týchto písomných potvrdení však nebolo jednoznačne a nesporne preukázané, že žalovaný sa skutočne nachádzal na miestach služobnej cesty, nakoľko tieto potvrdenia boli spochybnené samotnými obchodnými partnermi. Okresný súd poukázal na to, že tieto potvrdenia potenciálnych obchodných partnerov boli žalovaným produkované v rámci jednotlivých súdnych konaní, pričom ich žalovaný modifikoval podľa priebehu jednotlivých súdnych konaní, napr. v konaní pod sp. zn. 17C/15/2013. Súd prvej inštancie akcentoval, že žalovaný žiadnym spôsobom neodôvodnil a nepreukázal skutočnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 365 ods. 1 písm. g/ Civilného sporového poriadku zák. č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a to, že nové dôkazy nemohol použiť do času vyhlásenia uznesenia, ktorým súd prvej inštancie vyhlásil dokazovanie za skončené. Žalovaný neodôvodnil, prečo takéto dôkazy nenavrhol vykonať v tomto spore do uvedeného času, pričom zo strany súdu, ale ani zo strany žalobkyne neexistovala žiadna prekážka, ktorá by mu v podaní takéhoto návrhu bránila. Naopak, po poučení súdom žalovaný uviedol, že nemá žiadne ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Napriek tomu však po posúdení obsahu nových listinných dôkazov, ktoré predložil žalovaný až v odvolacom konaní, t. j. svedeckej výpovede svedkov vykonanej pred národným súdom v Grécku a v Bulharsku, súd prvej inštancie dospel k záveru, že z týchto dôkazov nevyplývajú žiadne nové a iné relevantné skutočnosti, ktoré by už súdu prvej inštancie neboli známe z dôkazov produkovaných žalovaným v priebehu súdneho sporu, a ktoré už vzal do úvahy pri vyhodnotení zisteného skutkového stavu v čase rozhodnutia súdu prvej inštancie dňa 24. marca 2015. S ohľadom na zistené skutočnosti, ako aj s ohľadom na širšie okolnosti prípadu súd dospel k záveru, že žalovaný v rámci výkonu svojej činnosti ako konateľ spoločnosti CK FENÍCIA s. r. o. konal v rozpore s § 135a ods. 1 ObZ, kedy tým, že si vyúčtoval fiktívne služobné cesty, nekonal s primeranou odbornou starostlivosťou a súčasne aj v dobrej viere, že koná v záujme spoločnosti, čím spôsobil zmenšenie majetku spoločnosti pre konkurzných veriteľov.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj ako „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalovaného rozhodol rozsudkom zo dňa 14. augusta 2019 č. k. 11Co/136/2018-336 tak, že potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny a žalobkyni priznal náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %. V odôvodnení uviedol, že odvolaciu námietku žalovaného, týkajúcu sa nesprávosti hodnotenia vykonaných dôkazov (zápisnic o výsluchu svedkov v Bulharsku a v Grécku), odvolací súd nepovažoval za dôvodnú, pretože súd prvej inštancie svoje skutkové i právne závery aj ohľadom novo predložených dôkazov zo strany žalovaného odôvodnil náležite a presvedčivo v bodoch 56. až 58. a v bodoch 60., 61. odôvodnenia, na ktoré odvolací súd v podrobnostiach poukázal. Odvolací súd zdôraznil, že nielen v predmetnom spore, ale aj v ostatných obdobných sporoch týchto sporových strán (napr. sp. zn. 17C/15/2013) sa konajúce súdy zaoberali okrem iného hodnovernosťou žalovaným predkladaných dôkazov, ktoré jednoznačne vyhodnotili ako účelovo produkované, a to nielen ich hodnotením jednotlivo, ale v súhrne s ostatnými a tiež s ohľadom na to, čo v konaní vyšlo najavo. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie je teda zrejmé, že dôvodom vyhovenia žalobe bol záver súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena zo strany žalovaného, že absolvoval služobné cesty tak, ako sú uvedené v cestovnom príkaze. V tomto prípade bolo na žalovanom, aby nielen tvrdil, ale aj preukázal, že v zmysle cestovného príkazu č. 3/2012 absolvoval pracovné cesty v Prahe, v Grécku a Bulharsku. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný počas konania dodatočne produkoval listinné „dôkazy“, ktoré boli vyhotovované v závislosti od vývoja dokazovania na súde prvej inštancie. Žalovaný svoje tvrdenia o absolvovaní služobných ciest v Prahe, v Grécku a Bulharsku nepreukázal relevantnými dôkazmi, a preto správne súd prvej inštancie žalobkyni vyhovel. Žalovaným uplatnené odvolacie námietky v prejednávacom spore neboli preukázané, preto odvolanie nemožno považovať za opodstatnené.

3. Proti rozhodnutiu krajského súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP, keďže odvolací súd nesprávnym procesným postupom porušil jeho právo na spravodlivý proces. Dôvodil tým, že v odvolacom konaní namieta žalobkyňou nesprávne žalovaný nárok voči nemu z titulu odporovateľného právneho úkonu, pretože tento inštitút v prvom rade vyžaduje platný právny úkon. Ak

žalobkyňa tvrdila, že žalovaný fiktívne zaevidoval pracovné cesty, považovala tento úkon za neplatný. Dovolateľ poukazoval na odlišnosť neúčinnosti právneho úkonu a neplatnosti právneho úkonu. Odvolací súd sa v odôvodnení rozsudku vôbec nezaoberal týmito podstatnými tvrdeniami žalovaného ohľadne odporovateľnosti právnych úkonov. Žalovaný očakával v odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu vysvetlenie týkajúce sa toho, či žalobkyňa úspešne odporovala právnomu úkonu vyplateniu cestovných náhrad, čo je podmienkou úspešnosti nároku žalobkyne na uplatnenie peňažného nároku patriaceho do podstaty, pretože ak žalovaný pracovné cesty nevykonal, nebolo možné zo strany žalobkyne úspešne odporovať právnomu úkonu, ktorý neexistoval. Odvolací súd a aj súd prvej inštancie sa vecou zaoberali z hľadiska vydania bezdôvodného obohatenia, t. j. plnenia úpadcu bez právneho dôvodu, čo nebolo predmetom žaloby, pretože žalobkyňa odvodzovala nárok patriaci do podstaty tým, že úspešne odporovala právnomu úkonu. S poukazom na § 387 ods. 3 CSP dovolateľ uviedol, že odvolací súd nepostupoval správne, pretože sa nezaoberal podstatnou námietkou žalovaného, prečo považoval nárok na zaplatenie žalovanej sumy za nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a nie za nárok vyplývajúci z odporovateľného právneho úkonu najmä, ak odporovanie právnomu úkonu vyplýva zo správania sa žalobkyne, a preto ani nemohol riadne odôvodniť svoje rozhodnutie. Dovolateľ navrhol, aby najvyšší súd zrušil napadnuté rozhodnutie krajského súdu a aj rozhodnutie okresného súdu a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalovaného uviedla, že sa plne stotožňuje s rozhodnutím krajského súdu, ako aj okresného súdu, ktoré súdy sa v celom rozsahu vysporiadali s námietkami predkladanými v priebehu konania, a preto nie je daný dôvod na podanie dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Navrhla, aby dovolací súd podané dovolanie ako nedôvodné zamietol a priznal jej náhradu trov konania v celom rozsahu.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (viď napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 3 Cdo 42/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 8 Cdo 99/2017).

7. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie ani podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012, 7 Cdo 92/2012).

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (porovnaj sp. zn. 1 Cdo 26/2017, 2 Cdo 154/2017, 3 Cdo 42/2017, 5 Cdo 12/2017, 7 Cdo 163/2017, 8 Cdo 73/2017). Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 172/03).

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho

súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 CSP (prípustnosť dovolania pre vady zmätočnosti) a § 421 CSP (prípustnosť dovolania pre riešenie právnej otázky).

10. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Dovolateľ vyvodzujúci prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP namietal nesprávny procesný postup odvolacieho súdu z dôvodu nedostatku riadneho odôvodnenia rozhodnutia s dôrazom na právny záver súdov o nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia, keď podľa dovolateľa malo ísť o nárok vyplývajúci z odporovateľného právneho úkonu (bližšie viď bod 3. tohto rozhodnutia).

12. Podľa § 420 písm. f/ CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Citované ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

14. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

15. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v spojení s odôvodnením dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru odvolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. Dovolací súd nezistil, že by v danej veci išlo o takýto prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces.

15.1. Odvolací súd odôvodnil potvrdzujúci výrok svojho rozhodnutia spôsobom zodpovedajúcim zákonu. V dôvodoch svojho rozhodnutia uvádza, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, obsah odvolania dovolateľa, zhrnutie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov strán sporu, jasne a zrozumiteľne vysvetľuje, prečo rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne, k čomu na zdôraznenie jeho správnosti dopĺňa aj ďalšie dôvody, najmä v reakcii a za účelom vysporiadania sa s podstatnými odvolacími námietkami. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu (body 10. až 28.), ako aj rozhodnutia súdu prvej inštancie (body 48. až 64.) nevyplýva rozpornosť, nepresvedčivosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie dostatočne a náležite neodôvodnil, a že pri rozhodovaní nezohľadnil odvolaciu argumentáciu dovolateľa. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd

neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Dovolací súd v tejto súvislosti tiež dodáva, že nie je povinnosťou odvolacieho súdu vždy dopodrobna reagovať úplne na všetky námietky odvolania. Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

16. Pre úplnosť k námietke dovolateľa o nedostatku riadneho odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu s dôrazom na právny záver súdov nižšej inštancie o nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia, keď podľa dovolateľa malo ísť o nárok vyplývajúci z odporovateľného právneho úkonu, dovolací súd poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP správnosť právnych záverov, ku ktorým dovolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie veci túto vadu zmätočnosti nezakladá (R 24/2017); tento právny záver považuje za ústavnoprávne akceptovateľný i ústavný súd (I. ÚS 61/2019). Dovolací súd tiež pripomína zásadu „iura novit curia“ (súd pozná právo), v zmysle ktorej právne hodnotenie sporu (zisteného skutkového stavu sporu) je úlohou konajúceho súdu a nie strán sporu. Právnomu hodnoteniu sporu predchádza dokazovanie, v rámci ktorého procesné strany disponujú svojimi procesnými právami a povinnosťami smerujúcimi k objasneniu skutkovej stránky prejednávanej kauzy (skutkového stavu sporu). Pokiaľ žalovaný podaným dovolaním brojil aj proti skutkovému stavu zistenému súdmi nižšej inštancie, ani namietaná okolnosť nedostatočne zisteného skutkového stavu nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP (porovnaj sp. zn. 1 Cdo 41/2017, 2 Cdo 232/2017, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 7 Cdo 11/2017, 8 Cdo 187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd a nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017, III. ÚS 40/2020).

17. Zhrnúc vyššie uvedené dovolací súd uzavrel, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodiť z § 420 písm. f/ CSP, preto dovolací súd dovolanie žalovaného podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP odmietol pre neprípustnosť bez toho, aby sa zaoberal jeho dôvodnosťou a vecnou správnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu (tiež porovnaj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 113/2019).

18. Nad rámec uvedeného dovolací súd poznamenáva, že v prípade, ak mienil dovolateľ námietkou týkajúcou sa posudzovania nároku žalobkyne, ako nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, resp. nároku vyplývajúceho z odporovateľného právneho úkonu, uplatniť dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 CSP, čo však z dovolania a ani jeho obsahu nevyplýva (§ 124 ods. 1 CSP), dovolanie by bolo v tejto časti odmietnuté podľa § 447 písm. c/ CSP bez toho, aby sa dovolací súd zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania.

18.1. Podľa § 422 ods. 1 CSP písm. a/, b/ a c/ dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

18.2. V prejednávanej veci výška peňažného plnenia (bez ohľadu na príslušenstvo), ktoré je predmetom dovolacieho konania, predstavuje sumu 1.979,91 eur, pričom desaťnásobok minimálnej mzdy ku dňu podania žaloby na súde prvej inštancie (t. j. 16. novembra 2012) je 3.272 eur (porovnaj § 1 písm. b/ Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 343/2011 Z. z., ktorým sa ustanovuje výška minimálnej mzdy na rok 2012). Z uvedeného vyplýva, že výška predmetu dovolacieho konania neprevyšuje zákonom stanovenú hranicu majetkového cenzu obmedzujúceho prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP pri peňažnom plnení (ratione valoris), preto by bola prípustnosť dovolania žalovaného v zmysle § 422 CSP vylúčená. Zároveň by bolo potrebné vylúčiť možnosť aplikácie ustanovenia § 422 ods. 1 písm. b/ CSP o zníženom majetkovom cenzu vo výške dvojnásobku minimálnej mzdy v prípade sporov s ochranou slabšej strany z dôvodu, že predmet sporu (uplatnená pohľadávka) sa týka konkurzného konania.

19. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.